

XI JORNADA DE LA JOVENTUT DIUMENGE DE RAMS DE 1996

“Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna” (Jn 6,68)

Benvolguts joves,

1. “Desitjo vivament de visitar-vos per comunicar-vos algun dons de l’esperit; així sereu enfortits, o, més ben dit, quan sigui enmig vostre, ens confortarà la fe que tenim en comú, vosaltres i jo” (Rm 1,11-12).

Aquestes paraules de l’apòstol Pau als cristians de Roma resumeixen el sentiment amb què m’adreço a tots vosaltres, al començament de l’itinerari de preparació per a la XI Jornada Mundial de la Joventut.

En efecte, amb aquest mateix anhel de veure-us, vaig espiritualment a vosaltres, per tots els racons del planeta, on afronteu la intensa aventura diària de la vida: a les vostres famílies, als llocs d’estudi i treball, a les comunitats en què us congregueu per escoltar la paraula del Senyor i obrir-li el cor en l’oració.

El meu esguard s’adreça, especialment, als joves implicats directament en els drames excessius que encara esgarren la humanitat: els qui sofreixen per la guerra, les violències, la fam i la misèria, i que prolonguen el sofriment de Crist, el qual amb la seva passió està al costat de l’home oprimint pel pes del dolor i la injustícia.

L’any 1996 la Jornada Mundial de la Joventut, com ja és costum, se celebrarà en les comunitats diocesanes, a l’espera de la nova trobada mundial que el 1997 ens portarà a París.

2. Ens encaminem ja cap al Gran Jubileu de l’any 2000, una cita que amb la carta apostòlica *Tertio Millennio Adveniente* he invitat tota l’Església a preparar mitjançant la conversió del cor i de la vida.

També a vosaltres us demano des d’ara que comenceu aquesta preparació amb el mateix esperit i els mateixos propòsits. Us encomano un projecte d’acció, basat en les paraules de l’Evangeli i d’acord amb els temes proposats per a cada any a tota l’Església, que constituirà el fil conductor de les pròximes Jornades Mundials:

Any 1997: “Mestre, on vius? Veniu i ho veureu” (Jn 1, 38-39)

Any 1998: “L’Esperit Sant us ho ensenyarà tot” (Jn 14, 26)

Any 1999: “El Pare us estima” (Jn 16, 27)

Any 2000: “El Verb es va fer carn i va habitar entre nosaltres” (Jn 1, 14)

3. A vosaltres, joves, us adreço en particular la invitació a mirar cap a la frontera temporal de l’any 2000, recordant que “el futur del món i de l’Església pertany a les joves generacions que, si bé han nascut dins aquest segle, assoliran la maduresa en el proper, el primer del nou mil·lenni (...). Si [els joves] saben seguir el camí que Ell indica, tindran l’alegria d’aportar la seva

pròpia contribució per a la seva presència el proper segle” (*Tertio Millennio Adveniente*, 58).

Que en el camí d’acostament al Gran Jubileu us acompanyi la constitució conciliar *Gaudium et Spes*, que us vull entregar novament a tots vosaltres, com ja ho vaig fer als vostres coetanis del continent europeu, a Loreto, el propassat mes de setembre: és un “document valuós i sempre jove. Rellegiu-la atentament. Hi trobareu la llum per desxifrar la vostra vocació d’homes i dones cridats a viure, en aquest temps meravellós i alhora dramàtic, com a artífexs de fraternitat i constructors de pau” (*Angelus* del 10 de setembre de 1995: *L’Osservatore Romano*, 22 de setembre de 1995, p. 7).

4. “Senyor, a qui aniríem?” La meta i el terme de la nostra vida és Ell, Crist, que ens espera, a cada u i a tots junts, per guiar-nos més enllà dels confins del temps en l’abraç etern del Déu que ens estima.

Però si l’eternitat és el nostre horitzó d’homes àvids de veritat i assedegats de felicitat, la història és l’escenari del nostre compromís diari. La fe ens ensenya que el destí de l’home està inscrit al cor i a la ment de Déu, que governa els fils de la història. I ens ensenya també que el Pare posa a les nostres mans la tasca de començar ja des d’aquí la construcció del regne del cel que el Fill va venir a anunciar i que assolirà la plenitud a la fi dels temps.

Així doncs, tenim el deure de viure dins la història, al costat dels nostres contemporanis, compartint els seus anhels i esperances, perquè el cristià és, i ha de ser, plenament home del seu temps. No s’evadeix a una altra dimensió, ignorant els drames de la seva època, tancant els ulls i el cor a les inquietuds que impregnen la seva existència. Al contrari, és un home que, tot i no ser d’aquest món, és immers cada dia en aquest món, disposat a acudir on hi hagi un germà que pugui ajudar, una llàgrima que pugui eixugar, una petició d’ajuda que pugui respondre. En això serem judicats.

5. Recordant l’advertència del Mestre: “Tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure’m” (Mt 25,35-36), hem de posar en pràctica el “manament nou” (Jn 13,34).

Ens oposarem, doncs, al que avui sembla la derrota de la civilització, per refermar amb energia la civilització de l’amor, l’única que pot obrir de bat a bat als homes del nostre temps horitzons d’autèntica pau i de justícia duradora en la legalitat i en la solidaritat.

La caritat és el camí real que ens ha de portar també a la meta del Gran Jubileu. Per arribar a aquesta cita, cal saber analitzar-se, fent un rigorós examen de consciència, premissa indispensable d’una conversió radical, capaç de

transformar la vida i de donar-li un sentit autèntic, que permeti als creients estimar Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, i al proïsme com a si mateixos (cf. Lc 10,27).

Confrontant la vostra vida diària amb l'Evangeli de l'únic Mestre que té paraules de vida eterna, podreu convertir-vos en autèntics constructors de justícia, posant en pràctica el manament que fa de l'amor la nova frontera del testimoniatge cristià. Aquesta és la llei de la transformació del món (cf. *Gaudium et Spes*, 38).

6. Cal, en primer lloc, que vosaltres, joves, doneu un gran testimoni d'amor a la vida, do de Déu; un amor que s'ha d'estendre des de l'inici fins al final de tota existència i ha de lluitar contra tota pretensió de fer de l'home l'àrbitre de la vida del germà, tant del que encara no ha nascut com del que es troba a les acaballes, del minusvàlid i del feble.

A vosaltres, joves, que de forma natural i instintiva feu del desig de viure l'horitzó dels vostres somnis i l'arc del cel de les vostres esperances, us demano que us transformeu en profetes de la vida. Sigueu-ho amb les paraules i amb les obres, rebel·lant-vos contra la civilització de l'egoisme que sovint considera la persona humana un instrument en comptes d'un fi, sacrificant la seva dignitat i els seus sentiments en nom del mer lucre; feu-ho ajudant concretament els qui tenen necessitat de vosaltres i que potser sense el vostre ajut tindria la temptació de resignar-se a la desesperança.

La vida és un talent (cf. Mt 25,14-30) que ens ha estat confiat perquè el transformem i el multipliquem, donant-la com a do als altres. Cap home és un iceberg a la deriva en l'oceà de la història; cadascú de nosaltres forma part d'una gran família, dins la qual té un lloc per ocupar i un paper per fer. L'egoisme ens fa sords i muts; l'amor obre de bat a bat els ulls i el cor, capacita per donar l'aportació original i insubstituïble que, juntament amb els innombrables gestos de tants germans, sovint llunyans i desconeguts, contribueix a constituir el mosaic de la caritat, que pot canviar el rumb de la història.

7. "Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna"

Quan, considerant que el seu llenguatge era massa dur, molts dels seus deixebles el van abandonar, Jesús va preguntar als pocs que havien quedat: "També vosaltres us en voleu anar?", Pere li va respondre: "Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna" (Jn 6,67-68). I van optar per quedar-se amb Ell. Es van quedar perquè el Mestre tenia paraules de vida eterna, paraules que, alhora que prometien l'eternitat, donaven ple sentit a la vida.

Hi ha moments i circumstàncies en què s'han de fer opcions decisives per a tota l'existència. Com sabeu prou bé, vivim moments difícils, en què sovint no aconseguim distingir el bé del mal, els veritables mestres dels falsos. Jesús ens ha advertit: "Estigueu alerta, no us deixeu enganyar. En vindran molts que es valdran del

meu nom i diran: "Sóc jo" i també: "El temps arriba." No aneu darrere d'ells" (Lc 21,8). Reseu i escolteu la seva paraula; deixeu-vos guiar per veritables pastors; no cediu mai als afalacs i als fàcils miratges del món que després, amb massa freqüència, es transformen en tràgics desenganys.

En els moments difícils, en els moments de prova es mesura la qualitat de les opcions. Així doncs, en aquests temps de dificultat cadascú de vosaltres és cridat a prendre decisions valentes. No hi ha dreceres cap a la felicitat i la llum. Prova d'això són els turments de les persones que, en el decurs de la història de la humanitat, s'han posat a cercar amb afany el sentit de la vida, la resposta als interrogants fonamentals inscrits en el cor de tot ésser humà.

Ja sabeu que aquests interrogants no són sinó l'expressió de la nostàlgia d'infinnit que Déu mateix ha sembrat a l'interior de cadascú de nosaltres. Així doncs, amb sentit del deure i del sacrifici, heu de caminar pels senders de la conversió, del compromís, de la recerca, del treball, del voluntariat, del diàleg, del respecte a tothom, sense rendir-vos davant els fracassos, conscients que la vostra força està en el Senyor, que guia amb amor els vostres passos, disposat a acollir-vos de nou com al fill pròdig (cf. Lc 15,11-24).

8. Estimats joves, us he invitat a ser profetes de la vida i de l'amor. Us demano també que sigueu profetes de l'alegria: el món ens ha de reconèixer pel fet que sabem comunicar als nostres contemporanis el signe d'una gran esperança ja realitzada, la de Jesús, mort i ressuscitat per nosaltres.

No oblideu que "la sort futura de la humanitat està en mans dels qui siguin capaços de transmetre a les generacions futures raons per viure i per esperar" (*Gaudium et Spes*, 31).

Purificats per la reconciliació, fruit de l'amor diví i del vostre penediment sincer, practicant la justícia, vivint en acció de gràcies a Déu, poder ser en el món, sovint ombrívol i trist, profetes d'alegria creïbles i eficaços. Sereu heralds de la plenitud dels temps, l'actualitat de la qual ens recorda el Gran Jubileu de l'any 2000.

El camí que Jesús us assenyalava no és còmode; se sembla més aviat a un sender costerut de muntanya. No us descoratgeu. Com més costerut sigui el sender, més ràpidament puja cap a horitzons cada vegada més amplis. Que us guiï Maria, estrella de l'evangelització. Dòcils, igual que ella, a la voluntat del Pare, recorreu les etapes de la història com a testimonis madurs i convincents.

Amb ella i amb els apòstols, sapigueu repetir a cada instant la professió de fe en la presència vivificant de Jesucrist: Tu tens paraules de vida eterna.

El Vaticà, 26 de novembre de 1995, solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, rei de l'univers

PUNTS DE REFLEXIÓ

- Llegim al text: "El cristià és i ha de ser plenament home del seu temps... tot i no ser d'aquest món". Observa la diferència entre ser *en el* món i ser *del* món.
- Reflexiona sobre aquesta frase: "Un rigorós examen de consciència és la premissa indispensable d'una conversió radical, capaç de transformar la vida i de donar-li un sentit autèntic."
- Tens prou coratge per prendre decisions valentes sobre la teva vida?
- Ens diu el Papa: "Estimats joves, us que sigueu profetes de l'alegria creïbles i eficaços." Et sents "profeta de l'alegria"?